

Sygn. akt III AUa 1127/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz (spr.) SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Protokolant: sekr. sądowy Maciej Mazuryk	

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2013 r. w Lublinie

sprawy S. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy S. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 23 października 2012 r. sygn. akt IV U 896/12

oddala apelację.

III AUa 1127/12

UZASADNIENIE

Organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 30 marca 2011 r. odmówił wnioskodawcy S. P. ustalenia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wobec nie udowodnienia 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Zamościu wniósł wnioskodawca S. P. domagając się zmiany decyzji i przyznania prawa do świadczenia. Podnosił, że nie z jego winy zostały błędnie wypisane świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z podaniem błędnej kwalifikacji stanowiska pracy.

Wyrokiem z dnia 23 października 2012 roku Sąd Okręgowy w Zamościu oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy ustalił, że bezsporne jest w sprawie, że wnioskodawca S. P., urodzony (...), od dnia 2 października 1993 r. jest uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy a w dniu 1 marca 2012 r. wystąpił z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. W wyniku jego rozpoznania

organ rentowy ustalił, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze 25 lat 6 miesięcy i 28 dni, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i nie pozostaje w stosunku pracy.

Sporną okolicznością było, czy wnioskodawca legitymuje się 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych przed dniem 31 grudnia 1998 roku. W oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe Sąd ustalił, że S. P. był zatrudniony:

- w okresie od dnia 20 marca 1970 r. do dnia 24 maja 1970 r. w Cementowni (...) w R. na stanowisku murarza – stażysty w wymiarze 2 miesięcy i 4 dni;

- w okresie od 25 maja 1970 r. do 23 października 1971 r. w Kombinacie (...) i Gipsowego w W. Zakładzie w C. na stanowisku murarza, wykonując na terenie Cementowni przy wymurówkach osłon w piecach obrotowych, szamotowych i magnetyzowych wewnątrz pieców obrotowych do wypalania klinkieru i produkcji cementu o średnicy 3,60 m i 100 m długości;

- w okresie od 25 października 1971 r. do 16 października 1973 r. wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową;

- po odbyciu służby wojskowej wnioskodawca podjął pracę w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym, gdzie pracował od 19 listopada 1973 r. do lutego 1974 r. na stanowisku murarza przy budowie bloków, szkoły i internatu;

- od 6 lutego 1974 r. do 28 czerwca 1975 r. wnioskodawca pracował w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. na stanowisku murarza - tynkarza - w wymiarze 1 roku 4 miesięcy i 22 dni na terenie Cementowni (...) przy modernizacji urządzeń znajdujących się w Cementowni, tj. w pakowni, piecach obrotowych, suszami węgla, w dziale surowym, na łamaczu, przy wyburzaniu starych elektrofiltrów i budowie nowych, które znajdowały się przy piecach obrotowych i młynach cementu przy zachowaniu ciągłości produkcji cementu;

- od 7 lipca 1975 r. do 31 marca 1977 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. na stanowisku cieśli przy budowie i remoncie kominów przemysłowych, który to okres został uwzględniony przez pozwany organ jako okres pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 1 roku 8 miesięcy i 25 dni;

- od dnia 4 kwietnia 1977 r. do 11 czerwca 1981 r. wnioskodawca pracował w Spółdzielni Kółek Rolniczych w R. jako murarz tynkarz, brygadzista przy budowie budynków, garaży i placu;

- od 12 czerwca 1981 r. do 1 października 1993 r. w Cementowni (...) S.A. w R. gdzie w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace na stanowisku murarza od 12 czerwca 1981 r. do 9 kwietnia 1986 r. oraz od 27 stycznia 1992 r. do 31 października 1992 r. jako murarz pieców obrotowych, wykonując wszystkie prace murarsko budowlane, kucie fundamentów i remonty bieżące urządzeń będących w ruchu w Cementowni, tj. elektrofiltry, młyny cementu, suszarnie żużla, węgla, silosy w bardzo wysokiej temperaturze powietrza sięgającej nawet do 66° w czasie produkcji cementu w ruchu ciągłym w hałasie, zapyleniu i wysokiej temperaturze. Z dniem 10 kwietnia 1986 r. wnioskodawca został przeniesiony na stanowisko mistrza - inspektora nadzoru remontów budowlanych, w okresie od 10 kwietnia 1986 r. do 15 maja 1988 r. nadzorował prace brygad remontowych, tj. murarzy pieców obrotowych, betoniarzy, zbrojarzy, którzy wykonywali prace wyburzeniowe, murarskie, tynkarskie i zbrojeniowe na terenie Cementowni przy pracy urządzeń do produkcji cementu, a także zajmował się koordynacją sprzętu i pracowników na wydziale produkcyjnym Cementowni. Od dnia 16 maja 1988 r. do dnia 16 kwietnia 1990 r. powierzono wnioskodawcy obowiązki kierownika Oddziału Budowlanego, przy czym w okresach od kwietnia 1986 r. do lutego 1987 r., od maja 1987 r. do czerwca 1989 r. od sierpnia 1989 r. do stycznia 1990 r. sprawował nadzór nie tylko nad pracami remontowymi urządzeń w cementowni ale również zajmował się sprawowaniem nadzoru nad budową i pracami remontowymi budynków mieszkalnych i innymi pracami, a ponadto zajmował się różnymi pracami biurowymi i administracyjnymi należącymi do jego obowiązków jako kierownika Oddziału. Z tego względu Sąd ustalił, że jako mistrz wnioskodawca faktycznie mógł pracować stale w warunkach szczególnych jedynie w miesiącu marcu i kwietniu 1987 roku, kiedy to nie wykonywał nadzoru nad innymi pracami które nie były uznawane za prace w szczególnych warunkach, natomiast

jako kierownik wnioskodawca również sprawował nadzór nad innymi pracami nadto zgodnie z zakresem czynności zobowiązany był do wykonywania szeregu innych prac administracyjnych - szczegółowo wymienionych wyżej co uniemożliwiało mu sprawowanie dozoru w sposób stały.

- w okresie od 22 sierpnia 1990 r. do 27 stycznia 1992 r. wnioskodawca pracował na budowie eksportowej w (...) jako cieśla i murarz;

- w okresie od 30 października 1992 roku po powrocie z budowy eksportowej wnioskodawca pracował jako murarz przy remoncie pieców na wysokości (10 miesięcy i 2 dni);

- od 1 listopada 1992 r. do 1 października 1993 r. pracował na terenie Cementowni jako maszynista urządzeń kruszących - operator - łamacz (11 miesięcy), gdzie w dziale produkcji obsługiwał urządzenia do kruszenia margla i kredy.

Okoliczności te Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty z okresu zatrudnienia wnioskodawcy, akta osobowe, świadectwa pracy oraz zeznania wnioskodawcy i świadków, którzy razem z nim pracowali.

W oparciu o powyższe Sąd ustalił, że S. P. pracował w szczególnych warunkach łącznie wymiarze 11 lat 5 miesięcy i 17 dni tj.:

- od dnia 20 marca 1970 r. do dnia 24 maja 1970 r. w Cementowni (...) w R. na stanowisku murarza - stażysty - w wymiarze miesięcy i 4 dni

- od 25 maja 1970 r. do 23 października 1971 r. w Kombinacie (...) w W. Zakładzie w C. na stanowisku murarza - w wymiarze roku 4 miesięcy i 28 dni

- od 6 lutego 1974 r. do 28 czerwca 1975 r. w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. na stanowisku murarza - tynkarza - w wymiarze 1 roku 4 miesięcy i 22 dni

- od 7 lipca 1975 r. do 31 marca 1977 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. na stanowisku cieśli - fakt bezsporny - w wymiarze 1 roku 8 miesięcy i 25 dni

- w Cementowni (...) S.A. w R. od 12 czerwca 1981 r. do 9 kwietnia 1986 r. oraz od 27 stycznia 1992 r. do 31 października 1992 r. na stanowisku murarza pieców obrotowych (4 lata, 9 miesięcy i 27 dni), od 1 marca 1987 r. do 30 kwietnia 1987 r. jako mistrz (2 miesiące), od 28 stycznia 1992 r. do 30 października 1992 r. jako murarz przy remoncie pieców na wysokości (10 miesięcy i 2 dni) oraz od 1 listopada 1992 r. do 1 października 1993 r. jako maszynista urządzeń kruszących (11 miesięcy).

Wnioskodawca w okresie od 22 sierpnia 1990 r. do 27 stycznia 1992 r. pracował na budowie eksportowej w (...) na stanowisku murarza. Z akt osobowych skarżącego wynika, że na kontrakt zagraniczny wyjechał on we własnym zakresie w ramach zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) kierownictwo budowy (...), zatem nie został skierowany do pracy przez macierzystego pracodawcę, tj. Cementownię (...) S.A. w R. specjalizującym się w produkcji cementu i pracach z nią związanych. Ponadto, jak Sąd Okręgowy zauważył, ewentualne uwzględnienie tego okresu nie miałyby wpływu na łączne spełnienie wszystkich przesłanek emerytalnych, bowiem wnioskodawca nadal nie wykazałby 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach mającego wpływ na obniżenie wieku emerytalnego.

Powołując się na przepis art.184 ust.1 i ust.2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) Sąd Okręgowy orzekł, że wnioskodawca mógłby nabyć prawo do emerytury po osiągnięciu wieku 60 lat, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnął okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury, to jest 15 lat oraz ma okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego Funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem

Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Wnioskodawca S. P. osiągnął obniżony wiek emerytalny, na dzień wejścia w życie ustawy udowodnił wymagany okres zatrudnienia wynoszący ponad 25 lat, nie pozostaje w stosunku pracy i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i jedynym warunkiem, którego nie spełnił było wykazanie zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez co najmniej 15 lat, stosownie do §4 ust.1 pkt.3. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Z ustaleń Sądu wynika, że wnioskodawca pracował w szczególnych warunkach jako murarz wykonując prace remontowe - budowlane na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe były wykonywane prace w szczególnych warunkach przy produkcji cementu w okresach: od dnia 20 marca 1970 r. do dnia 24 maja 1970 r., od 25 maja 1970 r. do 23 października 1971 r., od 6 lutego 1974 r. do 28 czerwca 1975 r., od 12 czerwca 1981 r. do 9 kwietnia 1986 r. oraz od 28 stycznia 1992 r. do 31 października 1992 r.; jako mistrz od 1 marca 1987 r. do 30 kwietnia 1987 r. a od 1 listopada 1992 r. do 1 października 1993 r. jako maszynista urządzeń kruszących, tj. łącznie w wymiarze 11 lat 5 miesięcy 17 dni.

Prace szczególne przy produkcji cementu zostały szczegółowo określone poprzez wskazanie konkretnych stanowisk pracy w załączniku Nr 1 do zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy, podległych ministrowi budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach (Dz. Urz. (...) i (...) Nr 3 poz. 6). W wykazie A dziale V tego załącznika w poz.14 pkt.2 wymieniono stanowiska: maszynisty maszyn do produkcji oraz inne stanowiska typowe dla przemysłu cementowego (pkt.1, 3-9), wymieniono prace określone w poz.24 i 25 powołanego wyżej rozporządzenia. W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że S. P. wykonywał prace w szczególnych warunkach na stanowisku murarza przy budowie i remoncie urządzeń pracujących w ruchu na wydziałach, w których jako podstawowe były wykonywane prace przy produkcji cementu, jako mistrz oraz jako maszynista urządzeń kruszących - w okresach w/w - wykonując prace wymienione w wykazie A dziale V poz. 14 - prace maszynisty urządzeń kruszących oraz prace podane w dziale XIV poz.25 powołanego rozporządzenia, tj. prace remontowe na oddziałach będących w ruchu oraz prace wymienione w dziale XIV poz.25 przy nadzorze jakości produkcji na wydziałach w których jako postawo we były wykonywane prace wymienione w wykazie A.

Sąd nie uwzględnił jako pracy w szczególnych warunkach pracy skarżącego na stanowisku mistrza w okresach, w których sprawował on nadzór nad pracami wykonywanymi poza terenem Cementowni oraz pracami nie traktowanymi za prace w szczególnych warunkach (prace opisane wyżej) oraz zatrudnienia na stanowisku kierownika, ponieważ wnioskodawca jako kierownik oddziału budowlanego jedynie dozorował (a nie nadzorował) prace w szczególnych warunkach prowadzone na terenie Cementowni oraz prace wykonywane poza jej obszarem na osiedlach przy remoncie innych obiektów budowlanych a także z uwagi na szereg czynności typowo administracyjnych wchodzących w zakres czynności skarżącego, przy czym w Cementowni byli zatrudnieni brygadziści i mistrzowie, którzy bezpośrednio byli odpowiedzialni za przebieg produkcji w poszczególnych wydziałach.

Sąd Okręgowy wskazał, że okres odbywania przez wnioskodawcę służby wojskowej od dnia 25 października 1971 r. do dnia 16 października 1973 r. nie może być zaliczony do okresów pracy w szczególnych warunkach, bowiem wnioskodawca nie pozostawał już w stosunku pracy w Kombinacie (...) w W. Zakładzie w C., gdzie pracował w szczególnych warunkach jedynie w okresie od 25 maja 1970 r. do 23 października 1971 r. Nadto po odbyciu służby wnioskodawca nie powrócił na dotychczasowe stanowisko pracy a podjął kolejne zatrudnienie w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym, gdzie pracował od 19 listopada 1973 r. na stanowisku murarza przy budowie bloków, szkoły i internatu a praca ta nie jest kwalifikowana jako praca w szczególnych warunkach (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 r. sygn. akt II UK 219/09).

W tych okolicznościach Sąd doszedł do przekonania, że wnioskodawca nie spełnia łącznie wszystkich warunków niezbędnych do przyznania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym bowiem na dzień 1 stycznia 1999 r. nie wykazał co najmniej 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Od tego wyroku apelację wniósł wnioskodawca S. P., zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na uznaniu, że wnioskodawca nie udowodnił 15 letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach uprawniającego do ubiegania się o prawo do emerytury, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca posiada ponad 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych oraz ma ukończone 60 lat;

- brakiem zaliczenia czasu służby wojskowej od 25 października 1971 roku do 16 października 1973 roku do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie, podczas gdy wnioskodawca w terminie 30 dni od dnia zwolnienia ze służby podjął zatrudnienie w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w C.;

- naruszenie przepisów prawa procesowego art.316 w związku z art.227 w związku z art.233 § 1 kpc polegające na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów skutkujące oddaleniem odwołania, podczas gdy z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków wynika, że wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wnosił o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów – umów o pracę na czas określony z dnia 18 sierpnia 1990 roku, zaświadczenia z 14 grudnia 1991 roku na okoliczność wykonywania przez wnioskodawcę pracy w warunkach szczególnych od 22 sierpnia 1990 roku do 31 grudnia 1990 roku i od 11 marca do 31 sierpnia 1991 roku.

Wnosił o zmianę wyroku w całości i przyznanie prawa do emerytury oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego naruszenia przepisów prawa materialnego, ani też sprzeczności pomiędzy materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie a ustaleniami Sądu dokonanymi na ich podstawie.

Bezasadny jest zarzut odnoszący się do odmowy wliczenia do okresu pracy w szczególnych warunkach okresu pełnienia przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej. Zgodnie z art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220) obowiązującej w okresie odbywania przez wnioskodawcę służby wojskowej czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Przepisy wykonawcze do tej ustawy zawarte w rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U.68.44.318) określały w § 2 ust. 1 obowiązek zakładu pracy, który zatrudniał żołnierza w dniu powołania do służby wojskowej, do niezwłocznie zatrudnienia go na stanowisku poprzednio zajmowanym lub równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby żołnierz zgłosi powrót do zakładu pracy. a w myśl § 5 ust 1 rozporządzenia żołnierzowi, który podjął zatrudnienie na tych zasadach, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Przepisy te nie budzą żadnych wątpliwości co do ich właściwej interpretacji i orzeczenie Sądu Okręgowego odmowy potraktowania okresu zasadniczej służby wojskowej jako równorzędnego z okresem zatrudnienia w zakresie wynikających uprawnień, jest prawidłowe, ponieważ z ustaleń

faktycznych wynika jednoznacznie, że po odbyciu służby wojskowej wnioskodawca nie powrócił do pracy wymienionej jako praca w warunkach szczególnych i tym samym żądanie wnioskodawcy dotyczące możliwości wliczenia służby wojskowej również do stażu pracy uprawniającego do obniżenia wieku emerytalnego jest całkowicie pozbawione podstaw.

Dowody przedstawione w apelacji na okoliczność wykonywania przez wnioskodawcę pracy za granicą w Czechosłowacji nie wnoszą nic nowego do ustalonego przez Sąd Okręgowy stanu faktycznego. Sąd Okręgowy wziął pod uwagę fakt zatrudnienia i zwrócił uwagę na brak jakichkolwiek dowodów, aby praca wówczas wykonywana przez wnioskodawcę była pracą w warunkach szczególnych. Dołączone do apelacji umowy o pracę na czas określony potwierdzają jedynie bezsporny fakt zatrudnienia oraz wykonywanie przez wnioskodawcę pracy w charakterze murarza i cieśli, które to prace nie są wymieniane jako prace w warunkach szczególnych uprawniające do obniżenia wieku emerytalnego.

Sąd Okręgowy przeprowadził bardzo drobiazgowo i wnikliwe postępowanie dowodowe i przeanalizował wszystkie dostępne dokumenty dotyczące zatrudnienia wnioskodawcy i zajmowanych przez niego stanowisk pracy, przesłuchał też wnioskodawcę i zgłoszonych przez niego świadków, mających potwierdzić, że pracował w warunkach szczególnych. Wbrew twierdzeniom skarżącego brak jest podstaw do przyjęcia, że w spornym okresie wykonywał on wyłącznie pracę na stanowiskach wymienionych jako praca w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy dokonał dokładnej analizy wszystkich okoliczności i postępowanie dowodowe wskazuje, że nie wszystkie okresy pracy na poszczególnych stanowiskach są wymienione w wykazie. Słusznie Sąd wliczył do okresu pracy w warunkach szczególnych te okresy pracy, gdzie wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku wymienionym jako praca w warunkach szczególnych lub sprawując bezpośredni nadzór na pracownikami wykonującym takie prace.

Przepis § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) jednoznacznie stanowi, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Akta osobowe i zeznania wnioskodawcy i świadków jednoznacznie wskazują, że wnioskodawca wykonywał różne prace, a tylko niektóre z nich są pracami w warunkach szczególnych i tych ustaleń w postępowaniu odwoławczym nie podważył. Podkreślić należy, że o uprawnieniach pracownika do emerytury na warunkach przewidzianych w rozporządzeniu decyduje łączne spełnienie określonych w nim przesłanek, a przekonanie pracownika o wysokiej szkodliwości warunków pracy jest wystarczające do uznania takiej pracy za pracę w szczególnych warunkach.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i ocenił materiał dowodowy zgodnie z zasadami proceduralnymi, nie przekraczając granic zakreślonych w art.233 § 1 KPC. Wywody apelacji sprowadzając się do podważenia oceny dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy i stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami tego Sądu. Sąd Okręgowy wyczerpująco w uzasadnieniu wypowiedział się, co do motywów uznania i odmowy uznania stanowisk pracy wnioskodawcy jako pracy w warunkach szczególnych i Sąd Apelacyjny nie znajduje podstaw do uznania, że przy tej ocenie została przekroczona granica swobodnej oceny dowodów i naruszony został przepis art.233 § 2 KPC.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżący argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważył zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja nie zawiera konkretnych zarzutów co do ustaleń Sądu a przedstawia jedynie własną ocenę faktów odmienną od przyjętej przez Sąd Okręgowy i interpretację przepisów nie znajdującą potwierdzenia w utrwalonym orzecznictwie sądów, w tym orzecznictwie Sądu Najwyższego w analogicznych sprawach.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.